

7

ในพิธีแต่งงานอันคึกคัก เจ้าบ่าวสวมชุดแดงจูงมือเจ้าสาวท่าทางเอียงอายออกมายืนกลางโถงประกอบพิธีด้วยสีหน้าเข้มน้ำขี้น้มนัยนัย เบิกบาน เสียงหัวเราะครื้นเครงประสานเสียงอวยพรดังอยู่รอบข้างไม่ขาดสาย ผู้คนในงานล้วนปีติยินดีไปกับบ่าวสาวคู่นี้

ทั้งสองฝ่ายต่างเป็นตระกูลใหญ่ในเมืองหลวง มีงานมงคลทั้งที่ย่อมต้องจัดให้ยิ่งใหญ่ไม่น้อยหน้าผู้ใด ขุนนางคหบดีของเมืองล้วนได้รับเชิญกันมาเกือบหมด แยกเครือข่ายทั้งหลายมีสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสขณะเป็นสักขีพยานในงานมงคลของคู่บ่าวสาวซึ่งสมกันดั่งกิ่งทองใบหยก

ทว่า...ท่ามกลางความครึกครื้นรื่นเริงของผู้คนในงาน กลับมีองครักษ์หลวงกลุ่มหนึ่งบุกเข้ามาอย่างฉับพลัน สร้างความแตกตื่นให้กับแขกเหรื่อ จนบังเกิดความวุ่นวายอลหม่านขึ้น ถึงขั้นเบียดเสียดผลัดกันไปมาจนผ้าคลุมศีรษะของเจ้าสาวถูกดึงร่วงหล่นลง เผยให้เห็นใบหน้างดงามหากแต่ตระหนก

ตกใจยิ่งของนาง

ในชั่ววู๊ดใจเดียวบรรยากาศครึ้นเครงอันตรายกันไปสิ้น สีหน้าของแต่ละคนล้วนตื่นกลัว

"นี่จะมาชิงตัวเจ้าสาวหรือเปล่า" มีคนร้องอุทานขึ้น

"ชิงตัวเจ้าสาว?" เจ้าบ่าวหน้าถอดสีไปถนัดตา ส่วนเจ้าสาวที่อยู่ด้านหลังก็ตัวสั่นเทา

ยามนี้มีจำนวนองครักษ์หลวงเพิ่มมากขึ้นอีก องครักษ์หลวงก็คือทหารรักษาพระองค์ซึ่งมีหน้าที่ดูแลรักษาความปลอดภัยในวังหลวง แล้วผู้ที่สั่งการคนกลุ่มนี้ได้มีเพียงสองคนเท่านั้น คนหนึ่งคือจักรพรรดิองค์ปัจจุบัน ส่วนอีกคนหนึ่งก็คือ...

ขณะที่ทุกคนกำลังอกลั่นขวัญแขวนกันอยู่ก็มีบุรุษผู้หนึ่งก้าวเข้ามาในห้องโถงพร้อมผู้ติดตามล้อมหน้าล้อมหลัง

ชายผู้นั้นอยู่ด้านหน้าโถงกำลังกวาดตามองไปรอบๆ คนผู้นี้มีอายุราวยี่สิบหก เขาสวมเสื้อคลุมยาวผ้าไหมสีม่วงแถบทองชั้นดีขับดวงหน้างามสง่าเหนือใครให้โดดเด่นขึ้น ทั้งยังมีลักษณะท่าทางทรงอำนาจเป็นที่น่าเกรงขามของใครต่อใคร

ครั้นแลเห็นเขาปรากฏตัวอย่างไม่คาดฝัน ไม่มีผู้ใดไม่ตัวสั่นงันงกด้วยความยำเกรง ขณะลอบมองเขาอย่างกระสับกระส่าย ไม่กระจางแจ้งว่าเหตุไฉนบุคคลสำคัญระดับนี้ถึงมางานนี้ได้

มาตรว่าสองตระกูลซึ่งเป็นทองแผ่นเดียวกันในวันนี้จะมีชื่อเสียงอย่างยิ่งยวดในเมืองหลวง แยกที่ได้รับเชิญก็ล้วนเป็นคนใหญ่คนโตทั้งสิ้น ทว่าต่อให้พวกเขาเป็นที่นับหน้าถือตามากมายเพียงใดก็มิอาจเชื่อเชิญบุคคล

ผู้นี้ให้เกียรติมาปรากฏกายเป็นแน่แท้ ด้วยเหตุนี้การมาอย่างกะทันหันของเขาย่อมบันดาลให้ผู้คนในงานแตกตื่นทำอันใดไม่ถูก ครั้นยังเห็นอีกว่าดวงตามคมเข้มของเขากำลังเขม่นมองไปที่เจ้าสาว จับจ้องจนนางหน้าตาซีดเผือดหายใจถี่กระชั้น...ทุกคนเห็นแล้วยิ่งหวาดหวั่น หรือเขาเกิดถูกตาถูกใจเจ้าสาวของผู้ซึ่งจะมาแย่งตัวไปจริงๆ?

"ท่านอ๋อง มิทราบที่ท่านจะให้เกียรติมาร่วมงาน เป็นด้วยเหตุใดถึง..."
ใบหน้าของเจ้าบ่าวปราศจากสีเลือดขณะรวบรวมความกล้าเอ่ยปากโต้ถามอีกฝ่ายกลับโบกมือบอกให้เงียบเสียง เขาหน้าแดงก่ำในทันใด ไม่กล้าบิปรากแม้สักคำ

ต่อหน้าคนผู้นี้ ผู้ใดก็ไม่มีสิทธิ์พูดมาก ได้แค่ฟังคำสั่งและมองสีหน้าเขาเท่านั้น

บรรดาผู้คนต่างคิดว่าหากเขามาชิงตัวเจ้าสาวจริงๆ นางคงจำต้องตามเขาไปแต่โดยดี แม้เจ้าบ่าวจะถูกหยามเกียรติก็ยังคงได้แต่โขกศีรษะซาบซึ้งในพระคุณ สุกบิปัญญาที่พวกเขาจะช่วยอะไรได้

ขณะที่แต่ละคนหายใจไม่ทั่วท้อง ไม่ล่วงรู้ว่าบุรุษผู้นี้ประสงค์สิ่งใดกันแน่ตนเอง เขาพลันกวาดสายตาไปยังกลุ่มคน ส่งผลให้มีเสียงลมหายใจสะดุดเฮือกๆ ดั่งขึ้นเป็นระลอก

"ยังไม่ออกมาอีก?" น้ำเสียงเขาไม่สูงไม่ต่ำ ทว่าทรงอำนาจชวนให้ขวัญหนีดีฝ่อ

เหล่าแขกหรือสบตากันบริบๆ นี้เขาเรียกผู้ใดอยู่ คนทั้งกลุ่มมองหน้ากันเล็กลึก กระวนกระวายใจอย่างที่สุด

"ต้องให้ข้าพูดซ้ำสองรี" สุ่มเสียงเขาเย็นเยียบลงหลายส่วนโดยพลัน

คนทั้งหมดคล้ายหนาวสะท้านไปทั่วร่างทันควัน ทำอันใดไม่ถูกยิ่งขึ้นไปอีก ไม่นานนักก็แลเห็นเด็กหนุ่มรูปงามเกล้าผมมวยแล้วผูกผ้าทับผู้หนึ่งเดินออกมาจากกลุ่มคน เขามีอายุราวสิบแปดสิบเก้า ใบหน้าจิ้มลิ้ม ดวงตาสุกใส ฟันขาวสะอาด ยามที่เขายืนอยู่เบื้องหน้า ทุกคนถึงได้สังเกตว่ามีคนงามล้ำเลิศถึงเพียงนี้รวมอยู่ในกลุ่มด้วย

แม้คนผู้นี้จะแต่งกายเป็นบุรุษ หากแต่โฉมงามดุจดอกบัวประหนึ่งนางสวรรค์จุติลงมา จะดูอย่างไรก็ไม่คล้ายบุรุษเพศ... 'เขา' งามเกินไป งามจนปลอมเป็นชายมิได้ เพียงทว่าเมื่อครุ่นนี้สายตาของพวกเขาล้วนจ้องอยู่ที่คู่บ่าวสาว ถึงได้ไม่มีคนสนใจหญิงงามเลิศล้ำซึ่งแฝงกายปะปนอยู่ในกลุ่มคนผู้นี้

ชั่วพริบตาถัดมาพวกเขาพลันกระจ่างแจ้งว่าคนผู้นี้คือใครแล้ว นางมิใช่ผู้จึ่ง นางระบำซึ่งเป็นที่โปรดปรานเอ็นดูที่สุดของท่านฮ่องผู้้นหรือสถานการณ์ในเวลานี้ทำให้ทุกคนเข้าใจในบัดดล กระทั่งคู่บ่าวสาวกลางโถงต่างอดถอนหายใจโล่งอกมิได้ คนกลุ่มนี้มีไข่มุกมาชิงตัวเจ้าสาวแน่นอน เพราะทั่วทั้งใต้หล้าล้วนรู้ว่าท่านฮ่องผู้้นทรงอวี๋ซวงผู้ทรงอิทธิพลแห่งราชสำนัก ท่านนี้เห็นเพียงสตรีผู้เดียวอยู่ในสายตา แล้วนางก็อยู่ ณ ที่นี้ในเวลานี้แล้วด้วย ส่วนสตรีอื่น ๆ เปรียบประดุจอีกาที่เขาไม่ชายตาแลให้เสียเวลา

ที่แท้ท่านฮ่องมาตามหาหญิงในดวงใจของตน แต่ว่าเกิดเรื่องใดขึ้นกันแน่ สตรีผู้นี้ยอดเยี่ยม ไยมาปรากฏตัวที่นี้ได้ ช้ำยังต้องรบกวนให้ท่านฮ่องมาตามด้วยตนเอง

สายตาทุกคู่ล้วนพุ่งไปที่คนทั้งสองกลางโถงด้วยความอยากรู้อยากเห็น ผู้จึ่งเจ็บแปลบที่ข้อศอก พอจะก้มหน้าลงดูก็ถูกมือหรงอวี๋ซวงกระชากตัว

เข้าไปในอ้อมแขน ถลิ่งตามองนางด้วยสายตามืดมัว

แวตตาเย็นชาของเขาราวกับคมมีดกรีดใจ นางรู้สึกกังวลใจอย่างรุนแรง จนหน้ามืดไปวูบหนึ่ง พร้อมทั้งหนาวยะเยือกไปทั้งกายและใจ มันหนาวเหน็บ เข้ากระดูกจากความสิ้นหวัง

"เด็กในท้องเจ้าล่ะ?" นัยน์ตาเขาร้าวขึ้นหากแต่ฉายแววลับสนแปลกๆ วูบหนึ่ง

"ไม่มีแล้ว" นางเอื้อนเอ่ยถ้อยคำนี้ออกจากปาก ขณะที่ข้อศอกถูกเขาบีบจนแทบหัก

แวตตาเขาแข็งกระด้างยิ่งขึ้น "ดีมาก ข้าไม่ต้องการลูกที่เกิดจากนางระบำชั้นต่ำคนหนึ่ง" เขาเอ่ยอย่างโหดร้าย

สีหน้านางเผือดลงในชั่วพริบตา ร่างบางถูกเหวี่ยงจนล้มลงกับพื้นอย่างแรง ในเวลานี้มีโลหิตไหลรินออกมาจากตัวนางเป็นสาย สีแดงเข้ม สะดุดตาเปี่ยมซึ่มชายเสื้อคลุมยาวอย่างรวดเร็ว

ชายหนุ่มมิได้เห็น ด้วยเขาสะบัดแขนเสื้อหมุนกายจากไปโดยมีเหล่าองครักษ์เดินตามหลัง เสียงเสื่อผ้าเสียดสีดังสวบสวบๆ

นางพินทนความรู้สึกแสบร้อนที่ขอบตา แหงนหน้าท้าวอย่างหมดอาลัย น้ำตาไหลรินอาบข้างแก้มขาวซีด "มู่ทรงอวีซวง ถ้อยคำของท่าน ข้าจะจดจำเอาไว้ ชาตินั้นางระบำชั้นต่ำเช่นข้าจะไม่นำความอัปยศอดสูมาให้ท่านอีกสืบไป!"

เขาชะงักฝีเท้าหันหน้ากลับไปทันควัน เห็นเพียงมิดสันเล่มหนึ่งปักตรงกลางอกหญิงสาว มือข้างที่กำมันไว้เต็มไปด้วยเลือดสีแดงฉาน "โลหิตอาบมิดสัน ท่านข้าสิ้นเยื่อใย ไร้สัมพันธได้อีก..." นางหลับตาลงช้าๆ

แล้วล้มลงนอนจมกองเลือดพร้อมรอยยิ้มที่เปี่ยมไปด้วยความเกลียดชัง...

ภายในเรือนรับรองจุดตะเกียงน้ำมันลวดลายวิจิตร กลิ่นหอมกำจาย
อบอวลรอบด้านให้บรรยากาศโอ้อ่าฟุ่มเฟือยสุดประมาณ

บุคคลผู้ทรงอำนาจที่สุดแห่งราชวงศ์ตั้งจ้องกำลังนอนเอกเขนกอยู่
บนตั่งด้วยาว ใช้มือข้างหนึ่งหนุนศีรษะ เสียงเครื่องดนตรีดีดสีตีเป่าบรรเลง
อย่างอ้อยอิ่ง เหล่านางระบำกลางโถงกำลังอวดลีลาร่ายรำและรูปโฉมงดงาม
ของตนเบื้องหน้าเขากันอย่างเต็มที่

ไม่ทันไรเขาก็โบกมือทีหนึ่ง หลีเหวยเซิงขันที่ประจำกายซึ่งอยู่ด้านข้าง
ก็ไล่พวกนางออกไปทันที และเปลี่ยนนางระบำชุดใหม่เข้ามา ทว่าผ่านไป
ไม่นานนักคนบนตั่งก็โบกมือด้วยความหงุดหงิดอีกคราหนึ่ง พวกที่แสดงอยู่
ถูกไล่ออกไปแล้วเปลี่ยนคนใหม่เข้ามาเช่นเดิม หลังจากเข้าๆ ออกๆ
เช่นนี้อยู่สัปดาห์รอบ คนบนตั่งพลันชี้ตัวนางระบำหนึ่งโน้นให้เหลืออยู่
คนเดียว และให้คนอื่น ๆ ถอยออกไป

นางระบำซึ่งได้รับเลือกให้อยู่แสดงต่อผู้นั้นนึกยินดีเหลือจะกล่าว
ทும்สุดตัวอวดฝีมือร่ายรำที่ตนอดทนฝึกฝนมาเนิ่นนานมากขึ้น ขอเพียง
เขาออกเอาใจชายหนุ่มตรงหน้าให้ดี ๆ จนเป็นที่พึงพอใจของเขาได้ ขาดินนี้
ทั้งชาติชีวิตนางก็ไม่ธรรมดาสามัญอีกสัปดาห์ และเป็นไปได้ว่าจะมีชื่อเสียง
ลือลั่นแผ่นดินเช่นเดียวกับฉู่จิ้งที่มีอันเป็นไปก่อนหน้านี้

แม้ว่าท้ายที่สุดฉู่จิ้งจะจบชีวิตอย่างน่าอนาถ ทว่ายามที่ได้รับความ
โปรดปรานจากบุรุษผู้นี้ก็มีเกียรติและบารมีอย่างหาผู้ใดเสมอเหมือนมิได้
ฉะนั้นนางจึงร่ำรำอย่างสุดความสามารถที่มีอยู่พร้อมประดับรอยยิ้มแสน

เข้ายวนใจไว้บนใบหน้า วาดหวังว่าตนจะได้เป็นคู่จิ้งคนต่อไป เป็นสตรีซึ่ง
บุรุษผู้นี้ให้ความโปรดปรานล้นเหลือแต่เพียงผู้เดียว

นางรำรำ 'ระบำสุกษาเสียงสวรรค์' อันโด่งดังทั่วเหล่าของคู่จิ้ง กระทั่ง
สีหน้าท่าทางล้วนแฝงไว้ด้วยเงาของนางอยู่หลายส่วน

ชายหนุ่มบนตั่งมิได้เอาแต่นอนตะแคงกายเอื่อยเฉื่อยอีกสืบไป
เขาลุกขึ้นนั่งช้า ๆ จับจ้องสตรีร่างเล็กที่ยกย้ายสายเอวรำรำไม่หยุดด้วย
สายตาเลื่อนลอย

นางเห็นดั่งนั้นยิ่งปีติยินดี ยิ่งออกลีลารำรำเข้ายวนสุดจะเปรียบ
แต่ขณะที่หมุ่นตัวอยู่กลับเลื้อบเห็นขนที่ข้างกายเขาโดยไม่ตั้งใจ สายตาที่
อีกฝ่ายมองมาฉายแววเวทนาและเห็นใจ บันดาลให้นางอดใจหายวามมิได้
กะทันหันจนก้าวเท้าผิดจังหวะไปเพราะเหตุฉะนี้

ร่างนางชวนเซไปวูบหนึ่งหูดหวิดจะหกล้มลงไป ครั้นตั้งหลักยืน
ตัวตรงได้แล้วหันไปมองบุรุษบนตั่งอย่างกระวนกระวายใจเต็มที่ ก็แลเห็น
เขาขมวดคิ้วเข้าหากัน

นางระบำผู้นั้นเรียกขวัญคืนมาแล้วรำรำต่อไปด้วยกลัวเขาจะโบกมือ
ไล่นางออกไปทันที ครานี้นางไม่ยอมให้ตนเองผิดพลาดอีก ท่วงท่ารำรำ
ต้องสมบูรณ์สวยงามมากที่สุด เชื่อแน่ว่าต้องไม่พ่ายแพ้ให้แก่คู่จิ้ง นางระบำ
อันดับหนึ่งเป็นอันขาด

ในที่สุดบุรุษผู้นั้นก็เพ่งมองนางอย่างจจดจ่ออีกคราหนึ่ง ทั้งสายตายัง
ทอประกายวาววับอีกด้วย

นางอดกระหิ่มยิ้มย่องมิได้ ไม่ว่าจะเป็ผู้มีรำรำหรือรูปโฉม
ของนางล้วนสวยงามล้ำเลิศเหนือผู้ใด สมควรได้ดิบได้ดีเสียตั้งนานแล้ว

หลังจากจบเพลงนี้เขาต้องร้องตัวนางให้อยู่ต่อ แล้วจากนี้ไปนางก็จะกลายเป็นผู้ที่ใครต่อใครต้องอิจฉาดุจดั่งกับฉู่จิ้งในกาลก่อน

เมื่อคุณั้นนางคงมองสายตาของคนที่ผู้้นั้นผิดไปเป็นแน่ เหตุใดเขาต้องเห็นใจนาง นั้นน่าจะเป็นสายตาคืออิจฉากระมัง

นางรำอย่างทะนงตน ลีลาท่าทางงดงามราวกับฉู่จิ้งก็ไม่ปาน สายตาของมู่หรงอวี๋ซวงที่มองอยู่เปล่งประกายวาววับขึ้นทุกขณะ

เพียงทว่าสองชั่วยาม* ล่วงผ่านไป นางหลังเหวี่ยงเปียกซึ่มอาภรณ์แล้วแต่เขายังคงไม่ร้องบอกให้หยุด นางจึงจำต้องกัดฟันรำรำต่อไป ครั้นผ่านไปอีกหนึ่งชั่วยาม ขาของนางแทบยกไม่ขึ้น กระนั้นเขากลับมีท่าทีกระตือรือร้นต้องการให้นางรำรำต่อ

ความปลานปลื้มล่ำฟองใจที่ได้เป็นที่ขึ้นชอบนัน้มลายหายไปทีละน้อยๆ ตามความทรมาณทางกายที่รุนแรงขึ้นทุกขณะ นางเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้าแทบหมุ่กายไม่ไหว แม้แต่มือก็ยกไม่ขึ้นแล้ว ทว่าหากเขาไม่ร้องบอกให้หยุดก็หยุดมิได้ สุดท้ายนางก็ล้มลงกับพื้นรำรำต่อไปไม่ไหวอีก

"ใครบอกให้เจ้าหยุด!" สีหน้าเขาเปลี่ยนไปทันควัน ออกคำสั่งเสียงกระด้าง

"แต่ข้าทำไม่ไหวแล้วจริงๆ..." นางรำให้เมื่อแลเห็นปลายเท้าตนเป็นแผลพุพองจนเลือดออก นางไม่ไหวแล้วจริงๆ

"หุบปาก ไม่ไหวก็ต้องทำ!" แวดตาของเขาดุคล้ายปรารถนาอย่างที่สุด ทั้งยังดุคล้ายเป็นความต้องการที่แรงกล้าเหลือล้น

นางนั่งอยู่บนพื้นส่ายศีรษะ สองเท้าเจ็บจนลุกไม่ขึ้น แต่แล้วก็มีคน

* ชั่วยาม หน่วยนับเวลาของจีน เทียบได้กับเวลาประมาณ 2 ชั่วโมง

เข้ามาที่กลางโถงทันที จากนั้นก็ใช้กำลังอุดนางลุกขึ้นจากพื้น บังคับให้
 ร่ายรำต่อไป

นางได้แต่ลากสังขารอันหนักอึ้งร่ายรำต่อไป แต่ทุกท่วงท่าล้วนทำให้
 เจ็บปวดเหลือทน ประกอบกับเท้าทั้งคู่มีโลหิตแดงฉานไหลริน เป็นเหตุให้
 นางร่ายรำไปพร้อมกับน้ำตานองหน้า ท้ายที่สุดก็ได้ยินเสียงกรีดร้องดังขึ้นพร้อม
 ข้อเท้าที่หักไปแล้ว นางเจ็บจนตัวอ่อนระทวยล้มลง ทว่าก่อนสิ้นสติสมประดี
 นางคลับคล้ายได้ยินเสียงกระซิบเรียกแว่วมาไกล ๆ...

"ฉู่..."

นางกระจำจั่งในที่สุดว่าเหตุใดชั้นที่จึงส่งสายตาเห็นใจมาให้ ที่แท้
 บุรุษผู้นั้นเพียงมองหาเงาของฉู่จิ้ง ในเมื่อตนหาใช่ฉู่จิ้งตัวจริงไม่ ไหนเลย
 จะได้รับความเมตตาอาทรจากเขา

มู่ทรงอวีชวงมาถึงคฤหาสน์พักผ่อนของขุนนางชั้นผู้ใหญ่คนหนึ่งโดย
 มีกลุ่มคนห้อมล้อมหน้าหลัง

ที่นี้กำลังจัดงานเลี้ยงชมดอกไม้อยู่ในลานกว้างด้านหลัง ด้วยบัดนี้
 เข้าสู่ฤดูใบไม้ผลิพอดี มวลหมู่ดอกไม้พร้อมใจกันบานสะพรั่ง แลดูงดงาม
 สุดพรรณนา ทว่าบุปผชาติสีสดใสสวยกลับเทียบมิได้กับหญิงงามมากมาย
 เต็มลาน

เจ้าของคฤหาสน์หลังนี้ยกข้อมือชมดอกไม้ในการเชื้อเชิญแขกมา
 ซึ่งนอกจากท่านองมู่ทรงอวีชวงแล้ว ก็มีสหายขุนนางชั้นผู้ใหญ่เพียงไม่กี่คน
 สำหรับคนที่เหลือล้วนแล้วแต่เป็นสตรีทั้งสิ้น ซ้ำยังเป็นสตรีโฉมงาม
 อีกด้วย

พวกขุนนางชั้นผู้ใหญ่ที่ได้รับเชิญมา มีหรือจะไม่รู้จุดประสงค์ของ
เจ้าของงาน

สายตาทุกคู่พากันสังเกตทุกอากัปกริยาของคนผู้หนึ่งอย่างละเอียดลออ
เห็นว่าหลังจากบုรุษสูงศักดิ์กวาดสายตามองรอบหนึ่งแล้วคล้ายส่งเสียง
แค้นหัวร่ออย่างดูแคลน ก่อนจะหมุนกายตั้งท่าจะกลับ

เหล่าขุนนางเห็นแล้วส่ายหน้า ลอบยิ้มเยาะในใจว่าหากสหยาพร้อม
ราชสำนักผู้นี้หมายจะถือโอกาสที่ฉู่จิ้งเพิ่งตายไปใช้วิธีก้านลหญิงงามให้เป็น
ที่ถูกอกถูกใจของท่านฮ่องผู้นี้ เพื่อที่เขาจะได้เห็นคุณค่าและให้ความสำคัญ
กับตนเองแล้วละก็ เช่นนั้นคงเสียแรงเปล่าโดยสิ้นเชิง ผู้ใดไม่รู้บ้างว่า
นับแต่ฉู่จิ้งตายไปจนบัดนี้ผ่านมาสามเดือนแล้ว เขามีเคยเรียกหาสตรีคนใด
อีก เห็นได้ชัดว่ายังมีอาจลืมนั่นคนเก่าได้

เหนืออื่นใด เพียงอาศัยสตรีที่คัดสรรมากลุ่มนี้ที่แน่นจัดว่าสวยดีอยู่หรือ
แต่จะเทียบกับฉู่จิ้งซึ่งโฉมสะคราญเป็นหนึ่งในได้หล้าได้อย่างไรกัน หญิงงาม
ดาดดินกลุ่มนี้ไหนเลยจะอยู่ในสายตาของมู่หรงอวีซวง

ทุกคนเห็นท่าทางกระวีกระวาดเข้าไปรั้งตัวท่านฮ่องไว้ของเจ้าของ
คฤหาสน์ก็พากันเนือขบขันสหายขุนนางผู้นี้เป็นกำลังที่ใช้อุบายผิดๆ แล้ว
ยังไม่รู้สึกตัว และถ้าขึ้นตันทุ้งต่อไป กลับจะเป็นการยั่วยู่ให้คนผู้นี้บันดาล
โทสะ แล้วเขาคงไม่แคล้วต้องเคราะห์ร้ายครั้งใหญ่แน่

พวกเขาเองดูอยู่ด้วยความรู้สึกเหมือนชมเรื่องตลก ไม่นานก็แลเห็น
เจ้าของคฤหาสน์ปาดเทื่อพลางส่งสายตาให้ผู้ใดก็สุดรู้ ในเวลานี้จึงมีสตรี
ผู้หนึ่งที่หลบมุมอยู่เดินนวยนาดออกมา

นางมีเรือนร่างอ่อนแออ่อนช้อย สะอืดสะออง ตาเรียวกวักโง่ง มีเสน่ห์

เข่ายวนขวานให้ตื่นตาตื่นใจจริงๆ ทว่าสิ่งที่ทำให้ทุกๆ คนตกใจคือสตรีผู้นี้ให้ความรู้สึกที่คล้ายคลึงกับผู้หญิงที่ตายไปอย่างยิ่งยวด บันดาลให้หมู่หรงอวีซวงซึ่งคิดจะกลับไปหรีตวงตาเรียวยาวลง หลังจากพิศดูนางแล้วก็แผยรอยยิ้มบางๆ ที่แทบมองไม่เห็น

"เจ้าชื่ออะไร" ในที่สุดเขาก็ยอมเปิดปากเอ่ยถามเป็นคำแรก

"ข้าแซ่ซุน มีชื่อคำเดียวว่าจิ้งเจ้าคะ" นางเอ่ยตอบเสียงอ่อนเสียงหวาน

"คำว่าจิ้งนั้นหมายถึงไสบริสุทธ์ดุจสายน้ำหรือไม่"

"ชื่อของข้ามีความหมายว่าสงบไร้สุขุมเสียง แต่หากท่านอ่องอยากให้ข้าเปลี่ยน ข้าสามารถเปลี่ยนไปใช้ชื่อนั้นได้เจ้าคะ" นางกล่าวจ้อเลาะ

"เจ้าอยากเป็นฉู้จิ้ง*?" เขากล่าวตรงเข้าจุด

"ความงามและลึลร้ายรำของนางดั่งกระฉ่อนทั่วหล้า ข้ามีกลิ่นอายเอื้อมคิดแทนที่ หวังเพียงมีโอกาสปรนนิบัติท่านแทนนางเจ้าคะ" ซุนจิ้งบอกเป็นนัยได้อย่างมีเสน่ห์แพรวพราว

เขากลับมิได้เอ่ยตอบ เพียงเพ่งมองนางด้วยสายตาดมึงมึงทิ้ง พาให้บรรยากาศตึงเครียดไปโดยพลัน ครูใหญ่มีเหงื่อหยดหนึ่งไหลจากปลายคิ้วลงมาที่ขมดาก่อนจะซึมเข้าไปในดวงตา ทำให้นางรู้สึกเสบตาพร้อมกันที่ความกระวนกระวายใจเพิ่มขึ้นถึงขีดสุด

ส่วนขุนนางชั้นผู้ใหญ่ด้านข้างซึ่งเป็นผู้ที่นำนางมาเป็นของกำนัลก็ใจคอไม่ดีเช่นกัน รอคอยว่าท่านอ่องจะมีปฏิกิริยาเช่นไร จะรับหรือไม่รับ

ในเวลานี้ทุกคนลอบหัวเราะเยาะไม่ออกอีกสืบไป ด้วยกระจ่างแจ้งในที่สุดแล้วว่าสหายคิดแผนการใดอยู่ หญิงงามมีอยู่ทั่วทั้งแผ่นดิน แต่ผู้ที่

* คำว่า 'จิ้ง' ในชื่อฉู้จิ้ง หมายถึงไสบริสุทธ์ดุจสายน้ำ

จะมีส่วนคล้ายคลึงผู้จึงสมควรมีน้อยนัก จึงเห็นได้ว่าเขาทุ่มเทศิกำลังเพียงไหนถึงเสาะหาสตรีที่ละม้ายคล้ายผู้จึงได้ถึงเจ็ดส่วน หากท่านอ่องรับสตรีผู้นี้ไว้ อาศัยความรักซึ่งยังไม่ดับมอดของท่านอ่องที่มีต่อคนเก่า ก็รับประกันได้ว่าสหายร่วมราชสำนักผู้นี้จะรุ่งเรืองเฟื่องฟูไปพักใหญ่เลยทีเดียว

ทุกคนเม้มปากลอบแค้นใจว่าเหตุใดตนเองจึงคิดไม่ถึงข้อนี้จนพลาดโอกาสอย่างใหญ่หลวง ปล่อยให้ผู้อื่นชิงตัดหน้าเอาความดีความชอบนี้ไปแล้ว

สมดังคาด เมื่อเห็นหมู่หญิงอวี๋ซวงยอมลดตัวยื่นมือเชยคางเรียวยของนางขึ้น พร้อมกับบรอยยิ้มในหน้าที่แลดูลึกล้ำยิ่งขึ้น ผ่านไปพักใหญ่เสียงหัวเราะทู้มก้องสะเทือนหูก็ดังลอดมาจากลำคอเขา บันดาลให้สตรีผู้นั้นกับเจ้าของคฤหาสน์แผยรอยยิ้มออกมาด้วยความปรีดา

สำเร็จ เขายอมรับแล้ว!

"ได้ ต่อจากนี้ไปเจ้าก็คือขุนจิ้งที่หมายถึงบริสุทธิดุจสายน้ำ" เขากล่าวตวงหน้าน้อยๆ ของนางเงยขึ้นทันใด ในใจแซมขึ้นเบิกบาน "ขอบพระคุณท่านอ่องที่ให้ความเมตตาเจ้าค่ะ!" นางค้อมกายคำนับด้วยท่วงท่าอ่อนช้อยเย้ายวน

"เจ้าลุกขึ้นเถิด" เขาประคองนางให้ยึดตัวขึ้นด้วยตนเอง "หลี่เหวยเชิงพาหลวงเกอเข้ามา แนะนำนายคนใหม่ให้มันรู้จัก" เขาพลันเอ่ยกับขันทีข้างกาย

หลี่เหวยเชิงขานรับ ไม่นานนักก็มีขันทีหลายคนจูงสุนัขป่าขนาดใหญ่ตัวหนึ่งเข้ามา ทุกคนเห็นดั่งนั้นไม่มีผู้ใดไม่ขวัญเสีย มันมีขนสีดำเป็นมันเลื่อมลำตัวล่ำสันแข็งแรง ยามที่ยืนด้วยสองเท้าหน้าจะสูงพอๆ กับคน ซ้ำยังมี

แววตาดูร้ายชวนให้หวาดผวา

สุนัขป่าตัวนี้มีชื่อเสียงเป็นอย่างยิ่งเช่นกัน มันสืบเชื้อสายมาจากพ่อพันธุ์แม่พันธุ์ของสุนัขนักสู้ที่ดุดันท้าทายของเผ่าซี้ตัน หลังจากกษัตริย์ซี้ตันนำลูกสุนัขซึ่งเพิ่งคลอดออกมาได้ไม่นานมากำนัลให้ เขาก็มอบต่อแก่ฉู่จิ้งทันที และให้นางเลี้ยงดูมันจนเติบโตมากับมือ มันจึงซื่อสัตย์ภักดีต่อนางที่สุด และเป็นเหตุให้ถูกขนานนามว่า 'องครักษ์ฉู่'

ด้วยเหตุที่มันเชื่อฟังฉู่จิ้งเพียงคนเดียว หลังจากนางจากไปก็หาว่ามีใครใดควบคุมมันได้อยู่หมัดอีก กระทั่งตัวท่านเองก็ยิ่งยากที่จะทำให้สุนัขป่าตัวนี้เชื่อฟังคำสั่งเขาได้ทุกอย่าง

ในเวลานี้เขาให้คนพาสุนัขป่าออกมา แล้วยังเอ่ยว่าจะให้ทำความรู้จักกับเจ้านายอีก ส่งผลให้ฉุนจิ้งตกใจจนหน้าถอดสีทันที

"นี่คือหลางเกอ ต่อจากนี้ไปให้เจ้าเป็นผู้ดูแล" เขากำชับยิ้ม ๆ

"หะ...ให้ข้าดูแล?" นางอุทานเสียงหลง

"เจ้าไม่ยินยอมรี" รอยยิ้มของเขาเย็นชาลงหลายส่วน

"ยะ...ยินยอมเจ้าคะ ต่อจากนี้ไปหลางเกอจะกลายเป็น 'องครักษ์ฉุน' ของข้า" นางเอ่ยด้วยรอยยิ้มฝืดเฟื่อน

"อืม เช่นนั้นก็เข้าไปทักทายหลางเกอสักหน่อย ให้มันรู้ว่าเจ้าเป็นนายคนใหม่ของมัน" เขาให้นางเข้าไปใกล้หลางเกอ

ครั้นแลเห็นหลางเกอตัวใหญ่น่ากลัว แค่มันกระโจนเข้าใส่เบา ๆ ก็พอจะทำให้มันล้มลงได้ ทหญิงสาวไหนเลยจะกล้าเข้าใกล้

รอยยิ้มบนใบหน้าเขาพลันเลือนหายไป ดวงตาสีดำสนิทหลบลึงเล็กน้อย "แม้แต่หลางเกอเจ้าก็ไม่กล้าแตะต้องหรือ" สุ่มเสียงนี้เย็นเยียบอย่างบอกไม่ถูก

นางสะดุ้งเสือกก่อนจะมองไปทางเจ้าของคฤหาสน์นี้อีกทีหนึ่ง แลเห็น เขาส่งสัญญาณบอกให้นางเข้าไปใกล้กลางเกอไม่หยุด มีความหมายคล้าย กำลังบอกว่าไม่ว่าอย่างไรก็จะทำให้ท่านอ่องผิตหวังมิได้ ถ้าเกิดเขาสะบัด แขนเสื้อกลับไป สิ่งที่เขาเพียรทำมาก่อนหน้านี้ก็เป็นอันสูญเปล่าทั้งหมด ชุนจึงกลืนน้ำลายลงคออีกใหญ่ คิดในใจว่าก็แค่สัตว์เดรัจฉานตัวหนึ่ง แล้วรอบตัวยังมีคนมากมายคอยป้องกันอยู่ นางจะกลัวอะไร หากมันแต่ กล้า ๆ กลัว ๆ จนสร้างความขุนเคืองให้หมู่ทรงอวีซวง เช่นนั้นคงเสียโอกาส ไปโดยใช่เหตุจริงๆ

นางรวบรวมความกล้าเดินเข้าไปหากลางเกอ แวดตาของมันยามที่มองเห็นนางจุนงไปซั่วพริบตา จึงปล่อยให้นางเข้าใกล้โดยไม่แสดงท่าทางดุร้าย ด้วยเหตุนี้นางจึงใจกล้าขึ้นบ้าง คงเป็นเพราะตนมีส่วนคล้ายฉู่จึงก็เป็นได้ ถึงทำให้เดรัจฉานตัวนี้สับสนไปเหมือนกัน

เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ดีแล้ว นางไม่ต้องกลัวมันอีก ไม่นานที่ตนกล่าวไว้ว่าจะ ทำให้เดรัจฉานตัวนี้เป็น 'องครักษ์ชุน' อาจมิใช่ถ้อยคำอวดอ้าง หากแต่ จะกลายเป็นเรื่องจริงในเร็ววันนี้

นางทำใจกล้าเดินเข้าไปใกล้อีกก้าวหนึ่งลดระยะห่างจากมัน ขณะที่ มันเอาแต่จ้องมองนางโดยมิได้แสดงอาการไม่เป็นมิตรแต่อย่างใด นางจึง ยิ่งคลายใจเพิ่มขึ้น ถึงขนาดยื่นมือไปจะลูบหัวมัน "กลางเกอเด็กดี ช้าคือ ชุนจั้ง ต่อจากนี้ไปจะเป็นนายของเจ้า...อ้า" นางส่งเสียงร้องโหยหวนขึ้นจับปล้น ชั่วอดีตต่อมาเสียงก็ค่อยๆ จางหายไป...

ทุกคนตะลึงพริ้งเฟริดเมื่อมองเห็นกลางเกอขย้าลำคองางที่เดียวหัก จนขาดใจตายคาที่!

เหตุการณ์นองเลือดนี้ทำให้พวกเขาสิ้นตกใจตาค้าง เอื่อยอะไรไม่ออก สักคำ ยิ่งไม่มีผู้ใดกล้าแลดูว่าสตรีที่ล่าคอห้อยร่องแรงยังมีลมหายใจอยู่หรือไม่ กระทั่งขุนนางซึ่งเดิมตั้งใจจะมอบนางเป็นของกำนัล ในยามนี้ยังมีสีหน้า เผือดขาว เขาอ่อนจนยืนไม่อยู่ล้มลงไปกับพื้น

มู่ทรงอิ้ววงโคลงศีระชะอย่างผิดหวัง พलगูบหัวของหลางเกอ "ถึงอย่างไรนางก็มีไข่ จริงหรือไม่" เขาจูงหลางเกอกลับด้วยตนเอง ไม่เหลือบแล ร่างที่กลายเป็นศพไปแล้วแม้แต่แวบเดียว

ในเวลานี้ผู้คนซึ่งอยู่ในที่นั้นถึงได้หายจากอาการขวัญเสียคล้ายตื่นขึ้น จากฝัน จากนั้นแลมองสภาพการตายของซุนจิ้งอย่างเหม่อลอย ในเมื่อนาง มีไข่จิ้งจิ้ง การที่ถูกสุนัขป่าซึ่งท่านอ่องเลี้ยงไว้กัดตายหาใช่เรื่องคาดไม่ถึง เพียงแต่สีหน้านายมที่ท่านอ่องจากไปกลับชวนให้สะท้อนใจเป็นพิเศษ

ในใจเขายังคงมีคนเพียงผู้เดียว คนที่ไม่มีผู้ใดแทนที่ได้ และไม่มีผู้ใด หมายปองจะเป็นได้ ทว่าหากรู้เช่นนี้แต่แรก ตอนนั้นจะเข้าไปเพื่ออะไร

พวกเขาอดมิได้ที่จะหวนนึกถึงเมื่อหนึ่งปีก่อนตอนจิ้งเพิงปรากฏตัวขึ้น...

แผ่นดินตงฉืออยู่ติดกับซีตัน พื้นที่บริเวณพรมแดนแห้งแล้งไร้ต้นไม้ ใบหญ้า ทอดสายตามองไปเป็นผืนดินทรายสุดลูกหูลูกตา ราษฎรตามเขต ขายแดนดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยการอาศัย 'แม่น้ำทราย' ลำน้ำกลางพื้นทราย กว้างสี่จั้ง* ซึ่งไหลผ่านตงฉือกับซีตัน

ท่ามกลางภูมิประเทศอันทุรกันดารแห่งนี้ มีเพียงสองฟากฝั่งของ แม่น้ำทรายที่เป็นสีเขียวข่มุม มีบ้านเรือนตั้งเรียงรายตลอดลำน้ำ พื้นดินที่

* จั้ง เป็นหน่วยวัดความยาวของจีน ความยาว 1 จั้งเท่ากับ 3 เมตรโดยประมาณ

ติตริมน้ำอุดมสมบูรณ์ ปลูกพืชผักผลไม้กันดกดื่น ที่นี้มีชุมชนเล็กๆ แห่งหนึ่งซึ่งยังชีพโดยพึ่งพิงแม่น้ำสายนี้ มีชื่อเรียกว่าหมู่บ้านแม่น้ำทราย

ฤดูคิมหันต์ ตรูณีแรกรุ่งนกลุ่มหนึ่งเย้าแหย่เล่นหัวกันอยู่ที่ริมน้ำ วกน้ำ สาดใส่กันอย่างสำราญบานใจเต็มที่

"อาฉู เจ้าอย่าหลบนะ คราวนี้ข้าต้องทำให้เจ้าเปียกให้ได้ แก่แค้นที่ ฤดูหนาวปีก่อนเจ้าโยนขาลงแม่น้ำที่เย็นเป็นน้ำแข็ง!" เด็กสาวรูปโฉมเฉิดฉาย ซึ่งเอ่ยวาจาอยู่มีชื่อว่าผู้เอ้อ นางกำลังถือกระบวยที่ตักน้ำไว้เต็ม เอ่ยกับคนที่ หลบอยู่หลังดงไม้ห่างไปไม่กี่ไกลนัก

ฉูจิ้งยิ้มระรื่นชะงักหน้าออกมาจากด้านหลังดงไม้ "ผู้เอ้อ ที่ข้าโยนเจ้า ลงแม่น้ำเป็นความต้องการของเจ้านะ ก็เจ้าบอกเองว่าหมิ่นเกอไปหลงชอบสาว คนอื่น เจ้าไม่ยอมมีชีวิตอยู่แล้ว เลยอยากตายเพื่อพิสูจน์รักแท้ นี่ข้าก็ช่วยให้เจ้าสมหวังอย่างไรเล่า ไยกลับกลายเป็นทำคุณบูชาโทษไปเสียได้"

ฉูจิ้งซึ่งหลบอยู่หลังดงไม้โฉบเงามสะคราญตา จมูกโด่งริมฝีปากแดง งามจนชวนให้อัศจรรย์ใจ ผู้เอ้อก็ว่าเป็นหญิงงามผุดผาดอย่างไรพบได้น้อยนัก หากนางกลับงามเสียยิ่งกว่าผู้เอ้อมากมาย โดยเฉพาะรอยยิ้มซุกซนเจ้าเล่ห์ ของนางในยามนี้อ่อนหวานน่ารักจนบันดาลให้ผู้พบเห็นได้แต่ร้องชมด้วยความทึ่งแล้วทั้งอีก

"เจ้ากล่าววาจาเหลวไหลอะไรกัน ถึงข้าเข้าใจผิดว่าหมิ่นเกอนอกใจ ข้าแล้วบอกว่าจะกระโดดแม่น้ำ ก็เป็นการพูดไปอย่างนั้นเอง ใครจะให้เจ้า ทำจริง ๆ ไม่กลัวว่าข้าจะถูกเทพแม่น้ำทรายเอาชีวิตไปหรือไร!" ผู้เอ้อแสวง กล่าววาระเง้ากระงอด

"วางใจได้ เทพแม่น้ำทรายรู้ว่าเจ้าเป็นคนดวงแข็ง ทั้งยังไม่คิดจะตาย

จริงๆ คงไม่เอาชีวิตเจ้าไปหรอก แล้วสุดท้ายมีไข้หมื่นเกอมาช่วยชีวิตเจ้าไว้รี ข้าณะคะเนเวลาหลักเจ้าตกน้ำอย่างแม่นยำเชียวนะ หมื่นเกอถึงได้มีโอกาส เป็นวีรบุรุษช่วยสาวงาม ให้พวกเจ้าสองคนได้ปรับความเข้าใจกัน ตอนนั้นดู พวกเจ้าสองคนรักใคร่หวานชื่น คงจะได้แต่งงานกันก่อนปลายปีนี้แล้ว ไม่นั่นเกิดเจ้าท้องโตขึ้นมา จะถูกคนอื่น ๆ ล้อเลียนเอาได้นะ"

ดูจิ้งพุดกระเซ้าจบไม่ทันไรก็มีน้ำสาตมาทั้งกระบาย นางหลบไม่ทัน ส่งผลให้ใบหน้ากับเรือนผมข้างหนึ่งถูกสาตจนเปียกปอน นางลুব่น้ำบนหน้า ออกแล้วหมายจะวิ่งหนี แต่มีหรือที่สหายรักซึ่งทั้งโกรธทั้งอายจะยอมปล่อยนางไป ผู้เอ่อกับเด็กสาวที่เล่นสนุกอยู่ด้วยกันไล่ตามมายกตัวนางโยนลงไปในแม่น้ำ ทำให้นางเปียกไปหมดทั้งตัวเหมือนลูกนกตกน้ำ

"นี่ พวกเจ้าช่างไร้น้ำใจนัก คินนี้ข้ายังต้องซ่อมมะรบ้านะ หากถูกความเย็นจนจับไข้แล้วอาจารย์ห้วนเอาเรื่องขึ้นมา พวกเจ้าแต่ละคนก็เอาตัวไม่รอดเหมือนกัน เตรียมรอรับไม้เรียวไว้ให้ดีๆ เถอะ!" นางปิ่นขึ้นฝั่งในสภาพเปียกม้อลอกม้อแลแล้วเอ่ยอย่างฮึดฮัด

พอเหล่าเด็กสาวที่กำลังสนุกเรีงรำกันอยู่ได้ยินคำว่า 'อาจารย์ห้วน' เข้า ก็กลัวจะเดือดร้อนขึ้นมาจริงๆ

หมู่บ้านแม่น้ำทรายอยู่กันอย่างอึดคัดขัดสน อาศัยการทำนาทำไร่ตามริมน้ำสองฝั่งก็แค่พอประทังชีวิตไปได้ หากอยากสุขสบายขึ้นหรือได้กินเนื้อสัตว์เป็นครั้งคราว เช่นนั้นก็ต้องมีอาชีพเสริม ด้วยเหตุนี้สตรีของหมู่บ้านแม่น้ำทรายจึงฝึกถ่ายทอดรำบ่อกันทุกคน และเมื่อถึงวันเทศกาลก็จะไปยังตัวเมืองซึ่งอยู่ห่างจากหมู่บ้านไปเจ็ดสิบลี้* เพื่อออกแสดงสร้างความรื่นเริงบันเทิงใจ

* ลี้ (หลี่) เป็นหน่วยมาตรวัดของจีน เท่ากับความยาว 15 อิน เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

ให้แก่บรรดาเศรษฐีที่นั่น พอได้ค่าจ้างมาจนเจือครอบครัวย่าง

ส่วนอาจารย์หัวนั้นที่ถูกกล่าวถึงก็คือผู้ที่สอนการรำรำให้กับทุกคน นางเคยได้ฉายา 'ยอดนางระบำ' เมื่อครั้งอยู่ในเมืองหลวง นำเสียดายที่พอวัย ร่วงโรยก็มีอาจารย์รำได้อีกสืบไป หลังจากปลดเกษียณก็มาที่หมู่บ้านแม่น้ำทราย ถ่ายทอดวิชาให้แก่หญิงสาวในหมู่บ้าน

อาจารย์หัวนั้นขึ้นชื่อลือชาเรื่องการสอนที่เข้มงวดกวดขัน หากนักเรียน ทำได้ไม่ดีพอเพียงเล็กน้อยก็จะถูกลงโทษโดยปราศจากข้อยกเว้น เด็กสาว ที่ผ่านการอบรมสั่งสอนจากนางล้วนลึ้มรสชาติไม่เรียวมากันถ้วนหน้า อีกทั้งเมื่อถูกตีตราหนึ่งมักจะลงจากเตียงมิได้ไปสามวันทีเดียว ดังนั้นพอ ทุกคนได้ยินชื่ออาจารย์หัวจนถึงได้ปล้นหน้าถอดสีไปตาม ๆ กัน

"เฮอะ ทุกคนอย่าไปหลงเชื่อคำพูดของนาง ร่างกายนางแข็งแรงตั้งแต่ เล็กแต่น้อย ข้ามิเคยเห็นนางจามเลยสักหนเดียว นางแค่อยากงูให้พวกเรา ตกใจเท่านั้นเอง ช่างน่าขงนักเชียว! พี่น้องทุกคน ครานี้เราจะปล่อยให้นาง รอดไปง่าย ๆ มิได้้นะ โยนนางลงน้ำกันอีกครั้งเถอะ" ผู้เอื้อหาได้ระยต่อคำพูด ของนาง ว่าแล้วก็ตะโกนบอกให้คนอื่น ๆ อย่าปล่อยนางให้หนีไปได้

ครั้นแลเห็นทุกคนเริ่มหัวร่อหยอกเย้ากันขึ้นมาอีก พลังตั้งท่าจะ ช่วยกันคนละไม้คนละมือจับนางโยนลงแม่น้ำ ฉูจึ่งก็กรีดร้องพลาจวิ่งหนี นางวิ่งไป ๆ แล้วพลันชนเข้ากับอ้อมอกของคนผู้หนึ่ง

"ขอโทษด้วย ข้ามิได้ตั้งใจจะ..." นางนึกว่าตนไม่ระวังจนชนใครบางคน ในหมู่บ้านเข้าจึงเอ่ยขอขมายิ้ม ๆ แต่ยามที่เงยหน้าขึ้นแลเห็นอีกฝ่ายเป็น คนแปลกหน้าผู้หนึ่งก็อดใจหายวามมิได้

แล้วในชั่วอึดใจที่คนผู้นั้นประสานสายตากับนาง ในดวงตาเขาก็มีแว

ตะลึงผุดขึ้นวูบหนึ่ง จากนั้นสายตาก็แปรเปลี่ยนเป็นปั้งปั้งทันที

ด้วยอีกฝ่ายมีท่าทางฉะฉานถึงเหลือเกินส่งผลให้นางสะท้อนเยือก ขวัญเสีย
จนลืมนึกว่าตนยังยืนเป็นเบ้าใบ้ซบอยู่ในอ้อมอกเขาโดยไม่รู้จักผลระลอกออกมา

"ว้าย!" ในระหว่างที่นางกำลังตะลึงงันอยู่ พลันมีเสียงร้องอุทานด้วยความตื่นกลัวของผู้เฝ้ากับเหล่าสหายที่เล่นด้วยกันดังขึ้น นางสะดุ้งตกใจแล้วหันกลับไปมองทันที

เห็นเพียงผู้เฝ้ากับทุกคนล้วนมีตาบวาววับเล่มหนึ่งพาดอยู่ที่ลำคอ และถูกองค์กรที่เฝ้าออกมาจากที่ใดก็สุดรู้กลุ่มใหญ่จับจ้องอยู่อย่างไม่วางตา
ราวกับว่าขอแค่ผู้เฝ้ากับทุกคนขยับขึ้น ดาบก็จะฟันคอพวกนางขาดอย่างไร้ความปราณีใด ๆ

ดวงตาทั้งคู่ของนางเบิกโพลงด้วยความตระหนก จากนั้นก็หมายจะถลันไปช่วยคนทันที ทว่านางขยับตัวไม่ทันไรก็รู้สึกเจ็บแปลบที่เอวโดยพลันจึงล้มลงดู พบว่ามีท่อนแขนแข็งแกร่งดุจปลอกเหล็กข้างหนึ่งรัดอยู่
จนนางหลังเหวี่ยงยื่นออกมา

นางขมวดคิ้วพลงมองไปยังบุรุษที่พันธนาการตนไว้ แลเห็นใบหน้าเขาฉายแววเยิ้มเกรียมเต็มเปี่ยม พาให้กลิ่นอายสังหารแผ่ซ่านปกคลุมทั่ว
ริมฝีงน้ำในบัดดล

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)